

De mens achter Het monster

Tekst: Harold Joëls | Fotografie: Charles Julien

van microsoft-meisje naar filmmaakster. *Jessica VILLERIUS* wist dondersgoed wat ze wilde: antwoorden. een tijdloos document afleveren. mensen aan het denken zetten. *wat bezielde haar* om op zoek te gaan, *terwijl ze bang was* dat ze zou gaan begrijpen wat *hém* in hemelsnaam bezielde?

Gedreven tot op het bot. Drie jaar lang deed ze onderzoek naar Dutroux. Eind april was het zover. Haar pronkstuk 'Wortels van het Kwaad, berichten van Dutroux' werd - voor het eerst - uitgezonden op het Belgische VTM. De champagne ging open.

Stilletjes, want geen moment gaat voorbij dat Villerius niet aan die meisjes en hun familie denkt die het is overkomen. Nova besteedde een week later een volledige uitzending aan de documentaire. "Nova, Nova... NOVA!" zegt ze terwijl ze me vol ongeloof aankijkt.

"Mijn droom is al uitgekomen. Het grootste compliment voor mijn werk is dié uitzending. Of ik er niet bij had moeten zijn voor toelichting? Welnee. Al die minuten zendtijd moet je die film zien, dan moet je niet naar mijn kop gaan zitten kijken." ➤

EEN DUBIEUZE EER

Villerius schrijft historie. Precies zoals zij wilde dat het zou worden, is het geworden. Wars van scoops wil ze volledig journalistiek onafhankelijk aan de slag. Een investeerder maakt het mogelijk. Ze verzamelt de allerbeste mensen om zich heen. En onvoorwaardelijk gaan ze voor het beste eindresultaat; zijn kant van het verhaal laten zien. Objectief, voor het eerst! Een filmische kijk geven in het leven van de mens achter het monster.

Dagen zit ze op de stoep voor het huis van de vader van Dutroux. Ze spreekt zijn zus, burens, oud leraren en de hoofdinspecteur die leiding gaf aan het onderzoeksteam. Iedereen in Obaix weet wie ze is. Ze ontvangt zelfs een brief van Dutroux uit de gevangenis. "Toen wist ik dat ik iets in handen had, dat symbolisch goud waard was, maar dat de uitzending zo'n impact zou hebben, had ik nooit kunnen voorzien," vertelt Villerius. Ondanks het feit dat ze ook binnenkort eindredacteur is van Goedemorgen Nederland en onder andere muziekclips produceert, staat haar naam voor haar leven in verbinding met die van Dutroux.

HET TV-VIRUS

Villerius komt per toeval in televisieland terecht: "Na de Heao Communicatie, niet afgemaakt, ben ik bij Microsoft en l'Oréal in de sales gaan werken. Mijn passie was schrijven. Ik hou erg van koppen en staarten. De kern is je aanleiding en dan iets moois maken, dat is geweldig! Ik kwam terecht bij Miljonair, waar ik vaak nieuwtjes die ik niet in het blad kwijt kon, doorspeelde aan SBS shownieuws. Daar kreeg ik op een gegeven moment een aanbieding om te komen werken.

Zonder enige televisie-ervaring pakt ze de baan. "Helemaal niets vond ik het in het begin. Ik was de

hele dag onder extreme druk bezig met korte filmpjes; monteren, schrijven en editten. Huilend stond ik dan aan het bureau van mijn teamleider. 'Als je wilt leren, dan moet je dit doorstaan,' zei ze, 'wedden dat je het kan?'" De volhardende Villerius zet door. "Ik wil heel graag eindredacteur worden," roept ze op een gegeven moment. SBS ziet het talent in haar en biedt haar een opleidingstraject aan. Vijftientig is ze en ineens moet ze 40 man stimuleren. "Ik vind leiden lastig, maar als aanvoerder van het team kweekte ik veel goodwill. Als er iets mis ging, wilden ze niet dat ik door de producent op het matje werd geroepen. Ik was 'one of the guys'. Ik heb een hekel aan baasjes, in Hilversum lopen er al genoeg."

"toen wist ik dat ik iets IN HANDEN HAD, dat symbolisch GOUD waard was."

IN HET GENIEP

Waarom Dutroux? "In mijn jeugd las ik al boeken van Jack the Ripper, terwijl iedereen Jan Terlouw op z'n nachtkastje had liggen. Dat heb ik altijd al gehad. Ik vind misdaad zó interessant, omdat ik niet begrijp waarom je een ander zoiets aandoet. Ik ben zelf heel communicatief. Waarom praat een misdadiger niet? Waarom gaat die over tot zijn daden?"

Haar werk bij SBS Shownieuws is meer dan een full time job. In de weekenden en avonden werkt ze aan haar geheime project. In eerste instantie wil ze er een artikel over schrijven. Het onderwerp en de complexiteit eist soms zijn tol: "Het dossier bestaat uit zo'n 450.000 pagina's. Als ik thuis de tijdlijn van zijn jeugd naar adolescentie feitelijk voor mezelf in beeld probeerde te brengen,

lag mijn huiskamer bezaaid met boeken, misdaadprofielen en foto's. Dan liep ik daar op mijn blote voeten, met pen in mijn mond. Als iemand toén mijn huis zou binnenkomen, zouden ze denken dat ik zelf een psycho was."

HOE VER GA JE?

We schieten allebei in de lach, maar in alle ernst: ze levert een keihard gevecht met zichzelf. "Op een gegeven moment had ik zo'n shitload, écht een shitload, aan negatieve informatie," vertelt ze, "dat ik om 2.00 uur 's nachts dacht: 'ik moet wodka!'. Waar ben ik aan begonnen? Wekenlang was ik bijna depressief, kon niet meer slapen. Ik kreeg paniekaanvallen. Je gaat de hele wereld zo zwart zien. Ik kon er niet bij... als je kinderen

zoiets aandoet." Om maar niet te verzuren, compenseerde Villerius haar gedachten door te kijken naar Disney-films. "Ik heb me 3 jaar lang verdiept in de psyche van een kindermoordenaar. Dat gaat je niet in de koude kleren zitten. Ik moet daar echt van afkicken, merk ik. Het is nu klaar, maar het laat je niet meer los..."

INTEGER

De brief betekent: geen weg meer terug. Ze besluit geen artikel te schrijven, maar een documentaire te maken. Ze stopt bij SBS om zich volledig toe te leggen op de film. "Ik weet meer dan me lief is. Vooral de gesprekken met de zus van Dutroux, Valérie waren hele heftige sessies. Ze vertelde me dingen die nooit naar buiten mogen. Ik heb mijn woord gehouden.

"Ik had dat nooit verwacht," zei Valérie tegen me. Integriteit is voor mij belangrijker dan het nieuws brengen. Daarom ben ik ook zo trots op mezelf. En ik denk dat mensen om dié reden ook bereid zijn geweest om zó openhartig hun verhaal aan mij te doen. Valérie gaf me de laatste puzzelstukjes. Toen ik ook bij haar weg wilde rijden, heb ik even mijn telefoon uit gezet, mijn hoofd op het stuur gelegd en 10 minuten voor mezelf genomen. Ik besepte me dat ik gelukkig geen begrip heb voor wat Dutroux heeft gedaan, maar wél het inzicht heb verkregen..."

I.D.

"Ik ben helemaal niet stoer," lacht Villerius als we haar op de foto willen zetten. "Dat denkt men wel vaak van mij, ik heb een heftiger imago dan de werkelijkheid." Een vrolijke meid, een tikkeltje verlegen, bescheiden, maar onbevangen. En met die ogenschijnlijke vrijheid gunde men haar - als enige - een blik in de jeugdijaren van Dutroux. Kom je hier eigenlijk nog wel eens? "Je moest es weten," straalt ze wat onwennig in de camera, "in mijn jeugd zat ik hier uren... een pak jus d'orange erbij, gettoblaster aan en skaten kijken. Nu kom ik eigenlijk alleen nog voor een 'kop koffie bij mams' even aanwaaien in Spijkenisse." Laten wij nu toevallig een jerrycan bij ons hebben! ●●●

*Naam: Jessica Villerius (27)
Geboren in: Spijkenisse
Geboortedatum: 18-02-1981
Bedrijf: Posh Productions
Activiteiten: Film en media producties*

*Favoriete boek: De ontvoering van Alfred Heineken (Peter R. de Vries)
Favo cd: De laatste van Mika
Favo film: The Silence of the Lambs (al jaren, dus dat heeft hier niets mee te maken :))
Held(en): Misdaadverslaggever Hendrik Jan Kortering, John de Mol, Nelson Mandela, Marilyn Monroe*

*Motto: De aanhouder wint...
Zou alles opzij zetten voor: Het eerste face to face interview met Marc Dutroux
Hekel aan: CSI achtige series en hysterische vrouwen
Hou van: Kansloze uitdagingen en sushi
Ondernemen is: Pure Passie*